

αφαιρώντας τους μας.

έπαθε πρόσφατα πανδρέου είδε να Συνδιάσκεψη ή

μια «κοινή στρα να αποτελέσει το ρογιακάν Λαών, ροσιαλιστική Με-

Ιταλία και την και έβαξε την Αλγερία, σχίτην συνθηματο-όγειο».

ών συνέδρων, ή αλλά και κεραυ-καλύτερο φι-

Συνδιάσκεψη, ό στους Σοβιε-

ή εξετάζει το μερικά την χρη-οιο, όπως εδή-

τί έννοει και ό οι στόλοι από Δέκα προτεί-αν— την «Με-

ληση

ωνητικό πνευ-ής «Καθημερι-Ελλάδας με α ό τι από το α να γίνη μέ-δεχόμενο ανε-μική επίρροή. ανέφερε τό-

ΕΟΚ άπετέ-αυτής να δη-ς υποχρεωτι-λιτειών. Για ιστών, διερω-ό NATO και περο των έλ-

α να δίνουμε-ότε έκφράσει-οιήσεις είναι-ρευτές. 'Η-πτική όχι μό-ΚΚ αλλά και-ομένης «Με-τής Αμερι-ένα μέγιστο

όμου όταν ό-ν άπεκάλεσε-ύργησαν ένα ή ένοποίηση

ραγωγικότη-λεστές, ενώ-πρόκληση»-ρατίας και-ή και έκει.

για την έν-κίμασις—-ς της Κοι-σχη και ό-είχε δηλώ-έμβριο του Εύρώπη με

24 την πραγματικότητα αυτή και ούτε διανοήθηκε να τα συν-δέση. 'Ορθότατα έτόνισε ό κ. Πεσμαζόγλου ότι «ή συμμετοχή μας στην ΕΟΚ δέν άποτελεί μονομερή παραχώρηση ή δωρεά» και ό τι «από άνοιγμα της Εύρώπης στην Μεσόγειο και στους άραβοαφρικανικούς λαούς είναι έπιτακτική άνάγκη για την Εύρώπη. Άποτελεί μια διεθνή εξέλιξη που βασίζεται στο ά-μοιβαίο πολιτικό και οικονομικό συμφέρον».

Ο «καθοδηγητής του ΠΑ.ΣΟ.Κ.»

Ο ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ κ. Κώστας Σημίτης είναι το πιο προωθη-μένο από τον κ. Α. Παπανδρέου στέλεχος του ΠΑΣΟΚ. Άλλά και στην επίρροή του κ. καθηγητή αποδίδονται οι δια-λεκτικοί λαβύρινθοι, με τους άφρους της συνθηματολογίας, οι άλληλοσυγκρούμενοι έλιγμοί σκοπιμότητας και θέβαια οι συ-νεχείς άντιφάσεις του κόμματος της άξιωματικής αντιπολι-τεύσεως.

ΤΡΙΑ πρόσφατα άρθρα του κ. Σημίτη άποκαλύπτουν όμως τό υπόστρωμα της «καθοδήγησης» του ΠΑΣΟΚ. 'Η διατύπωσή τους δέν έχει τίποτα τό έξαλλο ή τό παρορμητικό, όμως πίσω από αυτόν τον έπιφανειακό άκαδημαϊσμό, δγαίνουν άνάγλυφοι οι σκοποι που τους άπεργάζονται οι άνδρειακοί μηχανισμοί.

ΚΑΤΑ τον κ. Σημίτη, ή θεωρία του κοινοβουλευτισμού, όπως άναπτύχθηκε στην Μεγάλη Βρετανία τον 18ο αιώνα, δέν μοιάζει με την σημερινή, έπειδή τότε «κάθε πλευρά έστάθιζε σοβαρά τά έπιχειρήματα της άλλης» και «γινόταν πραγματι-κή συζήτηση στην Βουλή». Και «οί πιο έπιτυχημένοι κοινοβου-λευτικοί στο άγγλικό κοινοβούλιο μπορούσαν να μεταποιήσουν τους βουλευτές του αντίπαλου κόμματος και έτσι να έπηρεά-ζουν τις πλειοψηφίες», ενώ τώρα «οί προϋποθέσεις λειτουρ-γίας του κοινοβουλευτικού συστήματος, σύμφωνα με τό θεω-ρητικό σχήμα έχουν εκλείψει», καθώς «άντιπολίτευση με την κλασική έννοια του όρου δέν ύπάρχει πιά» και «τό αντιπολι-τευόμενο κόμμα άποτελεί άντιπαράταξη» ή δέ πολιτική πάλη «μεταφέρεται έξω από την Βουλή»!...

ΓΙΝΕΤΑΙ όλοφάνερο ότι ό καθοδηγητής του ΠΑΣΟΚ όχι μό-νο άπορρίπτει με αυτή την συλλογιστική, τό προσφιλέστε-ρο ρητό του κ. Γεωργίου Παπανδρέου «ή πλειοψηφία κυβερνά και ή μειοψηφία έλέγχει», αλλά και δίνει μια εικόνα του κοι-νοβουλίου —και του άγγλικού— πέρα για πέρα άντίθετη από την πραγματικότητα. Άπόδειξη έστι αυτό που έντοπίζει στον 18ο αιώνα του άγγλικού κοινοβουλίου, δηλαδή να πέφτη μια κυβέρνηση στη Βουλή, κερδίζοντας ψήφους, από βουλευτές που δέν ανήκουν στην δύναμή της έγινε και τώρα με την πτώση της κυβερνήσεως Κάλλαχαν.

ΟΧΙ μόνο δέν έχουν εκλείψει όπως ισχυρίζεται, οι προϋπο-θέσεις λειτουργίας του κοινοβουλευτικού συστήματος άλ-λά και εκεί ακόμα όπου ή αντιπολίτευση άποτελεί «άντιπαρά-ταξη» όπως στην Ιταλία, δέν έδίστασε να στηρίξει χριστιανο-δημοκρατική κυβέρνηση μέχρι βαθμού ώστε ακόμα και τό Ιτα-λικό Κ.Κ. να έχη πριμοδοτήσει έκτακτα μέτρα δημοσίας τά-ξεως για όσους παραβιάζοντας την δημοκρατική νομιμότητα με πράξεις βίας μεταφέροντας έτσι την πολιτική πάλη έξω από την Βουλή.

ΟΠΟΥ λειτουργεί ό κοινοβουλευτισμός ή άξιωματική άντιπο-λίτευση όχι μόνον δέν άποτελεί άντιπαράταξη καί' άνα-τροπή της κλασικής θεωρίας, όπως λέγει ό «καθοδηγητής» του ΠΑΣΟΚ, αλλά ή διαδοχή στην έξουσία παντού έπιτεύχθηκε μέσα στην λειτουργικότητα του δημοκρατικού συστήματος.

ΣΤΗ Δυτική Γερμανία, στο Βέλγιο, στη Σουηδία, στη Δανία, στη Μεγάλη Βρετανία, αλλά και σε όποια χώρα δυτικο-δημοκρατική, ή αντιπολίτευση έγινε κυβέρνηση, μέσα από την κλασική κοινοβουλευτική διαδικασία και την λαϊκή ένταξη-ορία, τό επέτυχε παντού με την πειθώ της πολιτικής και όχι με άντιπαράταξη στη «δομή» του συστήματος.

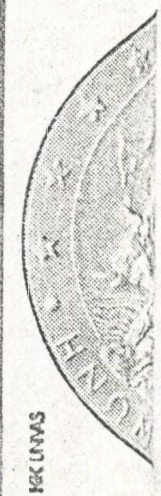
ΟΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ που μας δίνει ό κ. Σημίτης είναι λοι-πόν κατάφορα άνακριβείς. Και εάν στην Ιταλία, στη Γαλ-λία και στην Ελλάδα κυβερνάη για πολλά χρόνια ή ίδια πα-ράταξη, όπως έπισημαίνει, τούτο πάντως δέν οφείλεται στο ότι ό κοινοβουλευτικός έλεγχος «δέν είναι έλεγχος» —όφου είναι όρθάνοιχτοι όλοι του οι κρουνοί— αλλά στο ότι αυτή ή «άνταλλαγή επικρίσεων» όπως την χαρακτηρίζει, βοήθησε τον λαό να αποφασίση ότι ή αντιπολίτευση δέν θα έπρεπε να τον κυβερνήση.

ΟΙ ΑΦΟΡΙΣΜΟΙ του κ. Σημίτη περι κοινοβουλευτισμού, ά-ποτελούν μια πιο έγκεφαλική, αλλά και έξισου άδιάλλα-

Μιά ιστορική Με άφορμή η γλύπτης και ούργησε ένα με θέμα «Ένα

Τό πρώτο με Τό γεμάτο έμ-σει τη νέα έπα-χώρο, είναι μετ'άλλοι πο-λογα με την σ

Μιά δημιουργή Στην πρώτη π του Πρωθυπα θρώπου που ο

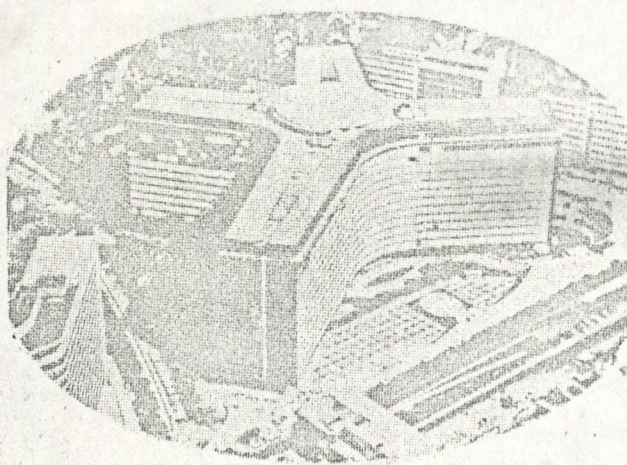

ΣΑΝΣΟΝ

ΠΕΡΑ

αντιδράσεις

δραστηκῶν

Ἐάν δεχθούμε ὅτι δύο εἶναι οἱ μαστοὶ τῆς Δημοκρατίας, ἡ συναίνεση καὶ ἡ ἀμφισβήτηση, τότε μπορούμε νὰ συνάψουμε τὰ χειρότερα συμπεράσματα, ἀπὸ τὴν ἀνοιχτὴ πρόθεση τοῦ ΠΑΣΟΚ νὰ ἀποκόψη τὸν ἕνα μαστὸ τῆς. Καὶ μόνο τὸ γεγονός ὅτι ἐχαιρέτησε τὸ καθεστὼς τῆς Λιβύης σὰν ἀναβίωση... τῆς ἀρχαίας ἐλληνικῆς δημοκρατίας, μᾶς λέγει πολλά.

(Πρὶν ἀκόμα στεγνώσει ἡ τυπογραφικὴ μελάνη τῆς «καθοδήγησης» τοῦ ΠΑΣΟΚ καὶ ἐνῶ εἶναι νωποὶ οἱ λόγοι τοῦ Ἄνδρεα γιὰ τὸν ἰμπεριαλισμὸ τῶν δυτικῶν, ἔγινε ἡ ἀναπάντεχη δήλωση τοῦ Καντάφι ὅτι συγγενεὺς πολιτικά... μὲ τὴν συντηρητικὴν πρωθυπουργὸ τῆς Μεγάλῃς Βρετανίας κυρία Θάτσερ!... Μήπως λοιπὸν πρέπει νὰ υποθέσουμε ὅτι καὶ ὁ κ. Α. Παπανδρέου συγγενεὺς μαζί τῆς, ἐξ ἀγχιστείας;...).

ΠΕΡΑ ἀπ' ὅλα αὐτὰ τὰ «μυστήρια» τὰ σοσιαλιστικά, ὅμως τὰ τρία ἄρθρα τοῦ κ. Σημίτη εἰκονογραφοῦν τὴν ὀξεία ἀντιζηλία μεταξύ τῶν διορισμένων ἐξωκοινοβουλευτικῶν ὀργάνων τοῦ ΠΑΣΟΚ καὶ τῶν μελῶν τῆς κοινοβουλευτικῆς του ὁμάδας, ποὺ ἔφερε τὸν κ. Α. Παπανδρέου σὲ κατὰστασι ὀργίλης ἀμηχανίας, κατὰ τὴν σύσκεπὴ τῆς, τὴν ἐβδομάδα ποὺ πέρασε.

ΕΙΛΙΚΡΙΝΑ μᾶς λυπεῖ ὅτι στὴν Μεγάλῃ Ἡμέρα τῆς ἐντάξεως σήμερα, ἀντὶ ἡ ἐξισωματικὴ ἀντιπολίτευση νὰ σημειώσῃ παρουσία ἀνταποκρινομένη στὴν σωστὴ τῆς ἀπόφαση νὰ ἐκπροσωπηθῇ κατὰ τὴν θεσμικὴ μᾶς συμμετοχὴ στὴν ΕΟΚ, πασχίζει νὰ καμουφλᾷ τὴν ἀμφίθυμην πολιτικὴν τῆς, μὲ ἐπιδειχτικὸ «ἀλλοθι» στὴν τελετὴ τῆς ὑπογραφῆς καὶ μὲ μικρολογίες, ἀσυμβίβαστες πρὸς τὴν σοβαρότητα τῆς Στιγμῆς.

ΒΑΣΟΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

ἡ ἀποστροφή μὲ ἐκείνη ποὺ εἶχε διατυπώσει ὁ κ. Α. Παπανδρέου, κατὰ τὴν ἑπταετία, ὅταν μίλησε γιὰ τὸν ἀρτηριοσκληρωτισμὸ καὶ ξεπερασμένον κοινοβουλευτισμὸ. Μόνον ὁ τόνος διαφέρει!...

Εἶναι διαφανῆ τὰ προσήματα ποὺ συνοδεύουν αὐτὲς τὶς «ριπὲς μὲ σιγαστήρα» κατὰ τοῦ δημοκρατικοῦ μᾶς συστήματος, ὅπως ἡ εὐλάβεια τάχα πρὸς τὸν κανονισμὸ τῆς Βουλῆς. Ἐχομε καὶ μεῖς γράφει ὅτι ὁ κ. Α. Παπανδρέου ὅταν οὐκ εὐχεται τὸν κανονισμὸ τῆς Βουλῆς, ὅμως τῶρα ἀξιώνει «ἀλλαγὴ» καὶ τοῦ κανονισμοῦ. Τὸν θέλει στὰ μέτρα του... Ἡ διακήρυξις τοῦ «καθοδηγητῆ» του ὅτι τὸ ΠΑΣΟΚ εἶναι κόμμα «δομικὸ» ἔχει σὰν μόνη αὐθεντικὴ ἐρμηνεία ὅτι εἶναι ἀντιδομικὸ, ἀφοῦ στρέφεται κατὰ τῆς οὐσίας τοῦ Πολιτεύματος ὅταν χαρακτηρίζῃ τὴν συναίνεση ὡς «κατοχύρωση μέσα ἀπὸ τυποδημοκρατικὰς διαδικασίας τῶν κοινωνικῶν ἀνισοτήτων» καὶ ὡς «συγκάλυψη τῶν ἀδυναμιῶν τῆς κοινωνίας»...